

עניןיה של מצות ישב הארץ

יום הקמתה המדרינה הוגה כו' ונכון יירבען העולמים לשוב ולקיים את מציאותם
כיבושה וישראל כיבושה של ארץ-ישראל. ואילו פינו לא שירה כיס ולשונו רינה כהמונן
גלי, אין נחנה מפסיקים להזרות ולהללו, אך לשוחק גם-כן אי-אפשר, וצריכים אנו
להלול והזרות. יש להבחון בצענינה המיוחד של מזות ישוב הארץ ובמשמעות
זהו רוחנו לקורחה של מציאות זו.

מג'וֹת יְשֻׁבָּה אֶרְצֵן נִמְנַתָּה עַל־דִּירְהַרְמָבְּצִין בְּהַסּוּפּוֹתִי לְסִפְרֵ המְצֻוֹת (מצות עשה ד').

ובכלשונו: "שלא נועבה ביד וולתו מן האמתות או לשמה". מדברי הרמב"ן מוכח, כי מצהה והוא בסתורו ווטלה היא על כלל. המצוה אינה קעל ואפקט הפטיטים כיהידרומים, ולא לא על הצבוע. אכן אם ישן בדורותה מצותנו נסופה המותלת על הצבוע, וולון באאות אחוּרי שכבורת נמציא באדראים, ואז ישו' הבר חוו' המצוה על להקם מלך, להרהור ורועו של מלך, לבנות בית הכהונה, וכו'ב. אך מצה שוכן הארץ קודמת למלון, מפני שאין היא רק מעשה מסויים המוטל ומכוון על עצור, אלא עצם קומן הצבו תלו במצוה זו. במצוות ישוב ארץ־ישראל נצטוינו להיות עם, כי עם וארץ הם דבר אחד, - עם יושב במדינה וריבונות הארץ. בה ניתן קצת לבאר את השמות מצות ישוב הארץ הספר המצווה לרמב"ן, שכן מצה זו אינה מעזה בכוריה־פטיטה, אלא היא ביטס לכל המצאות האכזריות ולהילינו קיימים כעס שיכול להציגו בכל מצווה של תורה. כל מצווה התורה - גם אלו המותלות על הייחודיים - היוכן מהחיל מהוינו עם, ולפיכך יכול כישוב הארץ והויתרנו לעם קדומים לREL האזומות

(c) as per Coeff 15G-2

13

וכור הזכור. חנו ל' הווא משל מלך-שהך להטת נר"ג ומכל בני עמו, פעם אתה הקנייתו ונסבע עיאנו נטול וזה נבר להם ובוכחה ואומר הילא היון, בגין עלי"ע עטנקנים אורה, הדא הוא. דרכחיב יתננו בדורבר שהו כלונן עלי, וכותוב ר' הקב"ה הלאוי תאן בני עמי כבש שווי בדורבר שהו כלונן עלי, וכותוב ר' בית ישראלי יושבבים על ארוכם וויטמא אורה. אמר הקב"ה הלאוי יהוקן בני עמי באזען ישאל עלי"ע שטפאנן אורה:

את אוצר חילוקין!
לפני תעשייתו שנה, בלילה הראשון זהה, כאשר הגעה אלית הדרעה על תועתת דיווינט של הגויסין, "אָא מַאֲרֵבּ בְּגִוִּישׁ", לא יכולתי בצעצת לא השמירה בחובך בו והזמין ורשותם. אין זרך לסדר כוכב קבוצת קדושים, וכי קשו בקשר קודש, קשור קדושות, קשו חיים וקסר נשמה לנדרותן, או בשעות אלה לא יכולתי להזמין את המשמיהו". שבת בגד ואותם כי נסכל לעליון, ואחותן שיעות ואשותות לא יכולתי להשלים עם הנענשה, עכּבּ דָרְבּ בְּגִנְזָרָה י'את ארץ חילוקין. לא היה אפשר לי בכל רמתה ואבירותה הגדי, בכבל נסמיות רוחנו ונפש, לנצח, "את ארציך חילוקין"! איפה חבורון שלנו – האנו שכורחים אתה? איפה שכם שלנו? – האם שכוחים אתה? איפה ירושה שלנו? – האנו שוכנסים אתה? איפה עיר הרודן שלנו? – האם כל הגב' ורבג' כל החק' והולך, כל רבע אומות כל הארץ? בדורינו לוחת על אורה מליטוטן מטהן? חילופין ושים ושם שלונים? לנו? לא יכולתי איא, באות מסכט, שהריינו פוצעו قول, חתוך לנוורים. את ארציך חילוקין? ד' חילוקין! חילוקין! חילוקין! פוליטיקין... לא יכולתי לצאת לרודקו ולטונטו. בן היה רציחר למללה היה וששותן אמא...
15

ପ୍ରକାଶକ

ארכיאולוגיה 121

אם נמנּו, גם עד להשכון הנורול של ראיית האטונה את מעשה ד' הגדור שלן, בעבורו הכללי, שבסביבת פרוטו על היישן מומין ישואל, ונאות נקודות האור האגדולות, בקדוש השם וקיים גורר בראבויה.

ՀՀ բնակչութեան շնչառական գիտութեան համար

(18)

דرش רב יועור זומנן א"ל
משמעותה זו כו' וממנו אל משמה ר' דב' (אש')
פאי ר' דב' ור' יוניגל הילך ונוגמל עירך הקבבה
על השות פסודיה ל' עדיקום ביום שעינטן הרשו
הדרש של יוניך לאחד שאוכטן ושתון
נוגען. ול' לאברודם איבנו בום של ברכה
לברך אמרך להן איני מברך שיזא מבני
יעשטענאלו אמרך לה' ליזתק טול וברך אמרך
להן איני מברך שיזא מבני עשי אמרך לה'
לעקב טול וברך אמרך אונר מברך איני מברך
יעשטעאות שיזו אוחזות בחירין שעשרה תורה
לאיסון עלי' אמרך לה' למיטה טול וברך אמרך
להט איני מברך שללא ביכורו ליכנס לארץ
ישראל לא בחרוי ולא בכחותו אמרך לה' להושע
טול וברך אמרך להן איני מברך שללא ובו
לען ר' רכובץ ירושען נון נון בנ' יהושע בענוי'
אומר לו להוד טול וברך אמרך לה' אונר וברך אמרך
שיטנות אשא ואבש' ה' אברא:

፲፻፭፻

3

חידוש מחות ישב ארץ-ישראל הכללית

"האי יומא דקא גרים !" (פסחים סח, ב) – רבענו הרוב צבי יהודה וצ"ל היה חזרו רבות על יסוד זה, שנאמר על-ידי ר' יוסף בהקשר לhart השבעות. וכן דרך הימים הזה, יום עצמאונתנו, מתחדשת השגחת ר' מיהודה לכל השנה כולה, השגחת ר' הממשיכה את פעולתה והתגלותה במשן כל השנה כולה – שנה שיש בה יום העצמאות הוא שנה של 5 עצמאות.

מהי השגחת ר' מיהודה, העוברת דרך יום עצמאונתו? רבענו הרוב צבי יהודה היה אומר שהחיזוק הריבונות מתוך אותו האומץ והגבורה, שהביאו להחלטת הכרזוה על הקמת מדינת ישראל – וזה היסוד העיקרי בהופעת דבר ר' עלינו ביום זה (ע"ז לתמיכות ישראל ח"א, לחוקף קדושתו של יום עצמאוננו, עמי קפ"א). החלה ריבונות זו 10 על ארצנו, היא שהחידשה לאחר אלפים שנה את עצם מצות ישוב ארץ-ישראל. ברוך שם, אמן ריבונינו בארכנו, ונושאים בה כבעל-בית בכתרו! לא עוד במצוות של יהודים עסקינו, אף שיש פוסקים האומרים שיש גם בזה מצוה, אך אין זה עיקרי המצויה. העיקר הוא, מה שהתחדשה כאן מצוה צבורית, מה שהחדרה הוא שמעתה אין העליה לא-ארץ-ישראל, יושבה ובנינה, עניין ליהודים, אלא הוא עניין לאומה 15 שלמה, לענות בו. העליה היא של עם ורבוני, המחדש את מלכוות, להגוזיג מלכות בית רוד.

הנתקה, הולך ופוגע בפְּנֵי

16

כיבוש הארץ בכל הדורות

۱۳۹۸ نمره

(1)

לכראה דרכיהם היה לקיים טעם של שמחה ותגיים מוחדים על כל נס שארען (7).
בחסוך, י' אגדטל שיטם מהה כבשה וטוגים של פירות שפערבים על מלול "בורא רוח העז",
או כדור שצחות שיבת הסוכה כלול הרה כבשה עזים וטבטים ואויאס ויר מלול בברכת
"לשבע בפכויה", רק לעליו לשוע בזום בענאות ולכללו בו את שמחתו על כל הניסים (8).
ה הכווצים בגבני הארץ, כי גם מהלך החירות הבלתי יודע ניסים ונפלאות.
כל טרוכון וככל טנק וככל אוירון המכבר את הרוניון, שי זו קושחה אלותין, כל תלוק והקלק
והו גלוילו על תחוכן האומנות-הלאומית של רוזטה ישראלי, גם בסמה הסרה אציג דיבים והודעה
הואן, שהשתגעה התרבות היהודית איזה-אי שפכוות ונהנינה את הדריב, והוא ומי פצץין, שבדין
קימת שיא היה זה המוקמה, בין שבטים שונים שצאנן מכרם בגד, מבדין הדוא
ל להשתדל לפוקה עזים, לדע ולהודיע, לרבר ולחסיבור, כדי שהכל יוכל יודע, שהדריבים
גינו גם בפוג'ה.

15 **שופטת הרים** בראצ'נו והונצחה ותקווה שתקומנו דברי חולן הדרושים, ומהשי בא יבוא.
הנשאלה מלהר
גיאש נס לתוך עיר.

Digitized by srujanika@gmail.com